

Димитър Пампулов

# **ЗЛАТЮ БОЯДЖИЕВ**

**ВИДЕНИЯТА НА ВЕЛИКИЯ МАЙСТОР**



## **Издателство Жанет 45**

е носител на националните награди:

**Христо Г. Данов** – за принос в националната книжовна култура:

в категория Българска художествена литература (2002);

в категория Издание за деца (2007);

в категория Разпространение на българската книга (2011)

**Златен лъв** на Асоциация Българска книга:

за цялостен принос в издаването на съвременна българска литература (2002);

за оформление и полиграфическо изпълнение (2005);

за динамична културна и издателска политика (2014);

за най-добър издателски проект (2016);

за цялостна политика и забележителни постижения в изданията за деца (2017)

**Константин Константинов** – за принос (2005) и цялостен принос в книгоиздаването за деца (2018)

**Южна пролет** – за най-голям принос в издаването на дебютна литература (2018)

и **Наградата на ЮНЕСКО** – Първи световен конкурс по дизайн на книгата, Франкфурт (2003)



Творбата е финансирана от Община Пловдив по Компонент 4 „Произведения на пловдивски писатели и важни за града издания“.

© Димитър Пампулов, автор, 2026

© Елка Касабова, технически редактор, 2026

© Христо Гочев, художник, 2026

© Издателство Жанет 45, 2026

ISBN 978-619-186-997-8

Димитър Пампулов

**ЗЛАТЮ БОЯДЖИЕВ**  
**ВИДЕНИЯТА НА ВЕЛИКИЯ МАЙСТОР**



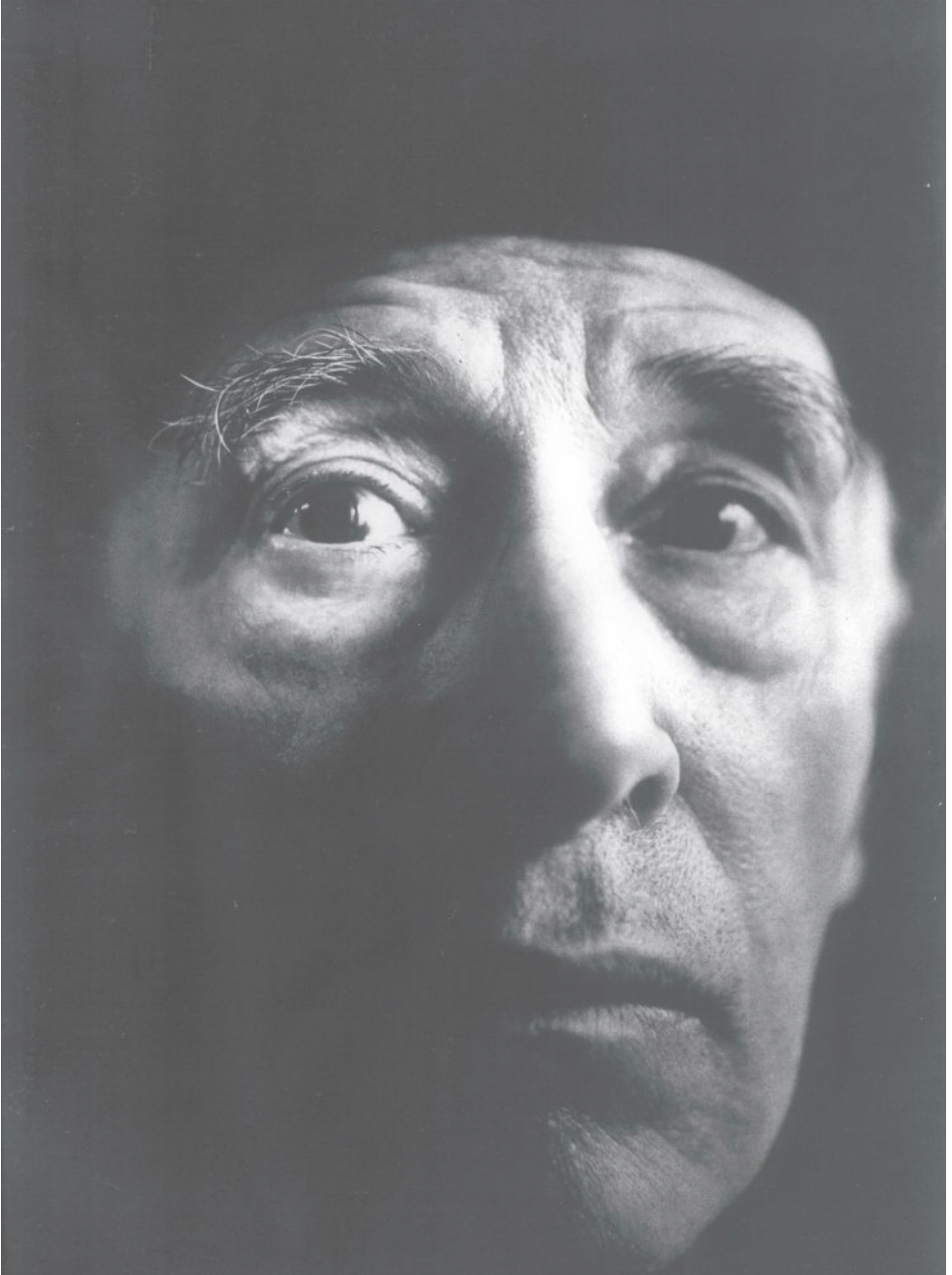
*На съпругата ми Антоанета*



## СЪДЪРЖАНИЕ

8.	ПРЕДГОВОР
11.	ДЕТСТВО
22.	ЮНОШЕСТВО
29.	МЛАДЕЖКИ ГОДИНИ
34.	СТУДЕНТСКИ ПРЕЖИВЕЛИЦИ
46.	ПЛОВДИВ СИЯЕ В РОЗОВО
60.	ПЪТУВАНЕ В ИТАЛИЯ
80.	ПОЖАРИЩА И КРЪВ
95.	ЗА КРАТКО В СТОЛИЦАТА
103.	РУМЪНСКАТА ИЗЛОЖБА
111.	ГОДИНА, РАВНА НА ВЕК
123.	ВТОРО РАЖДАНЕ
133.	ДРУЖБАТА С ЦАНКО ЛАВРЕНОВ
136.	КАНЦЕЛАРИЯТА
144.	НЕПРЕСЪХВАЩ КЛАДЕНЕЦ
148.	ПОСЕЩЕНИЕ В МОСКВА
152.	ПОТРЕСАВАЩА ИЗЛОЖБА
160.	НАРОДЕН ХУДОЖНИК
167.	УЛИЦА „РОГОШ“
177.	СТЪПКИ ПО ВОДАТА
186.	ЦИГАНСКИ НАПЕВИ
194.	ДА СЪПИШ НА ОЛИМП
211.	ПАРИЖ ЗАВИНАГИ В СЪРЦЕТО
227.	ПОРТРЕТЪТ – ПРОНИКВАНЕ В ОТСРЕЩНИЯ
244.	В ЦАРСТВОТО НА СЪНИЩАТА
260.	ДА ЖИВЕЕШ СЪС СТРАСТ
273.	МЕЛНИК – ИЗВОР НА ВДЪХНОВЕНИЕ
280.	ОРФЕЙ
288.	1975 – ПЕЧАТ НА ВРЕМЕТО
296.	СБОГОМ, МАЕСТРО!
302.	ПРЕОТКРИВАЙКИ ЗЛАТЮ БОЯДЖИЕВ
310.	БИОГРАФИЧНИ ДАННИ

## ПРЕДГОВОР



***За да пишеш от извор, клякаш на колене.***  
*Народна мъдрост*

Хилядолетната крепост на българския дух се е градила върху знайни и незнайни пилони. Бурите не ги отнесли, а ги закалили като заровена в земята стомана. Един от тези свещени стълбове, побити наред Пловдив, е Златю Бояджиев – вулканична сплав от талант, интуиция, интелект; господар на живописното платно, ненадминат творец, изстрадал и извървял пътя на непосилните изпитания. Обречен на слава, великият художник е белязан с кръстния знак на своите праотци. Незабравими Маестро, кръглата масичка в Млечния бар на Главната – твое любимо място – отдавна я няма. Няма го и бара. Но неспокойният ти дух броди из калдъръмите на Стария град, както духът на Джото във Флоренция.

\*\*\*

Кога и как се запознах с художника, е трудно да си припомня. Може би защото съм живял с чувството, че с картините си той винаги е бил в сърцето ми. Случва се да забравяме или да не обръщаме внимание на важни подробности от първия контакт със значими личности, добил впоследствие неподозирани измерения. Струва ни се, че винаги сме ги познавали. Пред читателя се разгръща пъстроцветна жизнена одисея, летопис на възход и крушения, на прегръдки и сблъсъци. За да пишеш за художника от Брезово, е нужно да имаш особена нагласа и усещане. Тази книга не е животопис в буквалния смисъл, а искри от пламъка на изгоряла в пространството звезда. Грижливото придържане към хронология на събития и факти спомогна за по-дълбоко и по-осмислено проникване в един трескаво преминал живот. А житието на Златю Бояджиев е като озарена небесна поляна. Творческият стремеж на човека никога не застива в определена точка. Той непрекъснато се обновява. Бързотечният живот променя понятието „време“, изминалите няколко десетилетия вече ни се струват като столетие. Динамичните възможности за промяна на днешната

цивилизация ни изправят пред парадокс – онова, което вчера е било носител на необорим подем, следващото поколение да загърби в името на своите злободневни идоли. Друг е въпросът за степента на каратите, където единствено времето е съдник. И днес, когато погледнем от разстоянието на годините, фигурата на Златю Бояджиев се откроява все така могъща на националния ни хоризонт.

Бъдещият художник израства в семейството на обикновени селски хора, за които борбата с природата е ежедневие. Живее в бурно време, изпълнено с трагични, съдбовни превратности; с повече мъка и с малко радост – балканските и двете световни войни – всяка следваща по-безпощадна от предишната. И накрая – парадоксите на социализма, сред които преминава почти половината му живот. Сближава се със знаменити личности – писатели, поети, художници, артисти, интелектуалци, чудаци, но също и с хора от улицата, от полето, от пазарите.

Изключителната творческа плодовитост на Златю Бояджиев ни изправя пред феномен, какъвто в историята се среща рядко. Трудно е да определим кои са най-значимите проявления на необуздания гений – преди или след сполетялата го болест. Едно е ясно – съдбата е осветлила яркото дарование с възможността да наблюдава света по свой златювски начин. Потънал в дълбините на подсъзнанието, живописецът източва самородни сокове с дълбок национален привкус. Ние, неговите потомци, възприемаме картините безсетивно, а въздействието е разтърсващо. Същото е и с народната песен.

Художникът получава приживе много държавни отличия и награди. Въпреки niskия поклон на властта пред гениалния творец, нито за миг не се превръща в придворен художник. Разпрострял се нашироко в живописата, два са водещите мотива в пасторалната Златюва симфония: мълчаливата вечна драма Човек – Природа и неистовата, влудяваща радост от живота.

## ДЕТСТВО

Денят 22 октомври 1903 г. е знаменателен. Брезовското небе засиява, озарено от падаща опашата звезда – звездата на Златю Бояджиев. Появил се е на белия свят с полъха на златната есен и кипящото вино в един вълшебен край. Две сини, кристално бистри дълбоки очи, погледнали на света като на небесна галерия от картини. С лично място в строгата фамилна йерархия, с отглеждането и възпитанието на първородния ще се заеме баба Пена. Всичко останало, хора и добитък, са неспирно по къра.

Съвсем малък скитори из доловете с махленските деца да ловят лалугери и смоци. Главата му се пълни с образи, с цветове, с кучешки лай и биволско мучене, силуетите на старите изгърбени върби, огромните огньовете по Заговезни, гергьовските хора на мегдана. С премигващ и леко разсеян поглед в училище момчето рисува сини прасенца, зелени ярки и червени магаренца, без да му обръщат внимание. Доjde ли лято, невръстното биволарче, яхнало магаре на голо, всяка заран повежда черда биволи, говеда и овче стадо. Кучетата тичат най-отпред, а за босоногия пастир денят е безкраен празник. От вечерта торбето е стъкмено – комат хляб с биволско масло и бучка прясно сирене. В радостно безгрижие на къра, в пек и в дъжд до първия школки звънец. Както обикновено, подкарва стадото към Кара дере, там ще пладнуват и там ще напои добитъка. „На воденица и мелница, сърце давах да отида, и то сам да ме изпратят.“

Голямата отговорност гради самочувствие и решимост в детския характер. Ще се стрелне в гонитба на заблудено добиче, ще жвака из жилавата кал, ще прескача трънясали плетове, ще прелита като архангел над мочурливи долища и тъмни усои. Едва ли осъзнава участието си в тежкия живот на семейството, но преживява дълбоко общите радости и мъки.





**Моето детство**, 1965 г., м.б./пл., 143x200, Къща музей „Златю Бояджиев“ 13

В задрямалата синева две мълнии една след друга излъкатушили на хоризонта. Секнала отведнъж песента на птиците. Наоколо притъмняло. Подгонени от бурен вятър, плъзнали черни облаци. Като нащърбена брана стихията задрала храсталаци и тръни, носени из полето на възлести парцаливи кълба. Объркано, овчарчето притичало към овцете, сгушени набързо една в друга. Необузdana сила го задърпала във всички посоки. Още миг и небето ще се срути. Невръстният пастир захвърлил торбичката и се шмугнал под магарето. В луда уплаха стискал отдолу каишите на самара. В такъв момент кой би дръзнал да мери сили със стихията? Снишил глава, клепоухият приятел не помръдвал. По безнадеждно увисналите му мокри уши се стичали ледени струйки. Лудеещата вихрушка раздирала въздуха, дълбаела дупки в трънака. За миг клетото животно се отлепило от земята, а с него и обезумялото момче. Светъл лъч пробил припадналия мрак. В сублимния момент пастирчето загубило страх и памет. Получило видение – седнало на владишки трон, съзрявало света отгоре като Моисей.

Балканската война с целия си съзлив патос завладяла държавата. Военизирани потурковци тръгнали с китки и песни към бойните полета „като на сватба“. Войната похлопала и в Златювия дом. Сред брезовчани, без много да му мисли, за фронта поема и Георги, татко на десетгодишния Златю. Не щеш ли, мобилизират и единия вол. Разпаднал се чифтът на рогатите братя. Животът им до болка вплетен в битка на семейството. За да не окуцее осиротялото стопанство, при оран впрягали самотния заедно с вола на съседите. Войната останала далеч, но в селото живеели с победния поход на разветите бойни знамена над Люлебургас и Булаир. Минали месеци, сменили се сезоните. И както на всяка война, и на тази дошъл краят. Било е съвсем за малко. Един щастлив ден църковната камбана забила празнично. Цяло Брезово излязло да посрещне победителите, а те хвърляли от радост одринските си овчи калпаци. Опашатият „тилов герой“ се прибрал в село заедно с група земляци.

Влажният и сладникав дъх на родна земя задавил ноздрите на четириногия фронтовак. Могъщ гръмовен рев разтърсил селото, сякаш известявал Второ пришествие.

Познатото мучене прокълтяло и в Златювия двор. Въздухът

затрептял в ритъма на топлото безмълвно дихание. Другарят му в обора се надигнал като жегнат, отвърщайки тутакси на призива. Побързали да отворят вратника, всички излезли на пътя. Посрещнали оклющавелия любимец като завърнал се член на семейството. Дворът се изпълнил с милувки и смях. Двата вола радостно замятали опашки, почнали да се ближат, биволски сълзи закапали. От умиление и радост заплакали всички. Детският трепет се слял с този на животните. Зашумели и съседните дворища. Истински празник! Трогателната сцена потънала дълбоко в душата на босоногого пастирче.

Турското име на Брезово е Абрашларе, прочуто с местната порода биволи с бяло петно на челото; „абрашлар“ означава „белязан“ – обожествявано животно в древността. Там минава и древният римски път за Хисаря. Изобилието на могилни гробни находки по двата бряга на Кара дере рисуват пребогатата му история. Всичко в този тракийски край е наситено с тайни от минали времена. Старите още помнят кога копаели кладенец в лозето под Аюбтепе и от мократа глина извадили ухилена дяволска глава от печена пръст. Голяма колкото вълча лапа, с пречупени наполовина рога. Какво е било знамението, не става ясно, но в пловдивския музей отнесли набор от сатанински фигури, също керамични кани и други предмети.

Селището е далеч от жп линията, но това не попречва да се превърне в административен и стопански център за околните двайсетина села – със свое мирово съдилище за граждански и углавни дела. До Пловдив са 37 километра и се пътува с бричка или файтон, зависи колко си готов да платиш.

От векове брезовчани са с очи, вторачени в земята, но също и с търсещ поглед към звездите. Земята се отплаща щедро за любовта им към нея, а звездите сочат бъдни събития. В тази земя на богове и хора е погребано славното им и трагично минало, но в нейните недра лежи и бъдещето на идните поколения.

Панаирите са два – пролет и есен. Селище като Брезово може да си го позволи. Пролетният ще се запомни със свирепия бой между двата брезовски бика – Черния и Сивия. Рядкост е да се намери един, в Брезово има цели два расови бика. Зрелището се урежда на Чорбаджийските хармани. Живият плет е потегнат туктам с каменни грамади, трънаците са пооскубани, нахвърлян е

речен пясък и ето ти готова арена. На разгорещената „брезовска корида“ Златю е най-отпред, заедно с по-големите момчетии от „Чаршията“\*. Ония от горния край са за Черния, а останалите – за Сивия. Сила срещу сила. Ако рекат, и човек ще вдигнат на рогата си. Хората искат кръв както в римските борби. До залози не се стига, но в духа на панаирджийската суетня накрая едните черпят другите.

Съборният празник е Димитровден. Денят, в който всички брезовчани се прибират от чужди земи. Щастие грее в лицата, отново с любимите хора. Старата каменна църква е претъпкана, а камбаната бие за всички. Политическите вражди за миг са отстъпили пред Бога. Цяла сутрин подгряват курбана, а кучетата, премалели от топлите овчи пари, ръмжат и джавкат. Небивала веселба – духовна музика, тъпанджия и цигулари – ум да ти зайде! Безкрайни хора, песни, детски игри и вкусотии за всички. Встрани циганин показва мурафетите на два дресирани мечока.

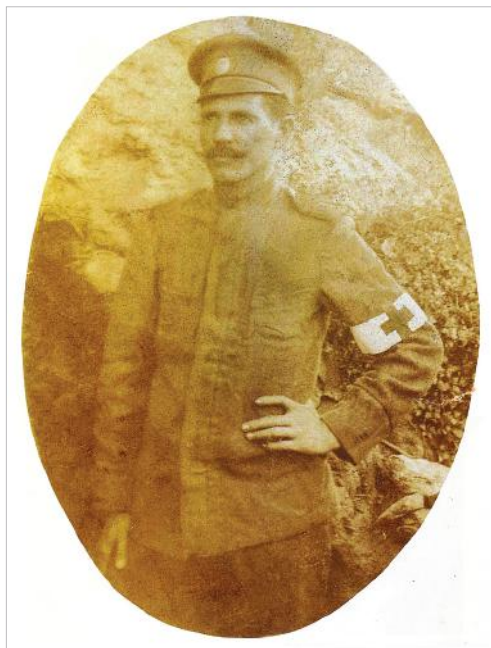
Ако има нещо, което след духовата музика да впечатлява поразително паметливата Златюва главица, това са циганите. Омесили са се с навалицата, но стоят някак си отделно, защото са друга порода – циганска. Разположили са катуна под баира на Беглишките хармани. Там кладенец няма и никога не е имало. За да не мътят тихата водица на Кара дере, слизат с бохчите веднъж седмично да перат в долния край на селото.

Ето, това е Брезово – единствено на земята! Там са родени и погребани майка, баща, роднини, волове.

Някога бащата на бай Георги – Златювият дядо Златю, държал бояджийска работилница за вълнени прежди, дреп, платове и овчи кожи, единствената „вапцарница“ в цялата околност. Багрилата – белгийски, доставял ги от Пловдив. Оттам дошло и фамилното име. Но не с това се прочул старият Златю със засукани мустаци и астраганен калпак. Човек харамия – изпечен кръчмарски скандалджия, влизал с коня в пивницата.

Двамата мусинове Георги и Димитър, както много брезовчани, са сред достойните бранители на отечеството. През Първата световна Димитър като хиляди други дал живота си. Починал от раните си в лазарета.

\* *Най-голямата махала. – Б.а.*



*Георги Златев Бояджиев, баща на художника, военен санитар, 1917 г.*

Георги, санитар по принуда, преборил три войни, глад, безумия, болести. Пороища от кръв, ден и нощ превързва. Работата му все около докторите, почти се е изучил за фелдшер. Що ранени е изтеглил в траншеите, колко пъти животът му висял на косъм, сам не знае.

Завръща се оглушал с едно-то ухо, с един реквизиран кон и орден за храброст. Лъскавият медал с лъв и корона окачил в домашния олтар отдясно на Богородица. Конят се оказва цяло състояние. Както разнебитеното ни царство, така и

Георгиевият дом с пет невръстни деца тръгва от нулата. Най-големият е Златю, следват Стефан, Вида, Пена и Милка.

Пожълтяла снимка от фамилията албум представя предания на родината санитар в овехтяла военна униформа. Горд и достоен, решен с цялата си патриархална готовност да се хвърли в предизвикателствата на утрешния ден.

\*\*\*

Детството – този несекващ извор на светлина.

Двукатата къща с керемиден покрив е в централната махала „Чаршията“. Дворът, повече от скромен, до половина застлан с калдъръм. Ако съдим обаче по картините, които художникът изписва, той е огромен. Не с кон да препускаш, а с каляска. Такъв е останал от детските му години. Кабриолет нямат и кон също нямат. Спряната пред портите биволска кола с двоен впряг служи за всичко.

Връз чергата, опъната от край до край по пръстения под, стъпват по чорапи. Неравните подови дъски, както и гредите, са ръчно бичени и замазани с кал. Горе две одаи, долу кухня, обор и нещо много важно – хамбар. Там са свещените запаси.

Под покрива на тоя дом, изпълнен с щастие, вечер лягат ни повече, ни по-малко четиринайсет морни души. Двамата старци и челядта на синовете Георги и Димитър. Също като в дядовата ръкавица. На окръжната изложба през 1962 г. в Пловдив художникът представя само една картина – **Нашата къща в Брезово.**

През окото на твореца малкото дворно пространство зад къщата е добило размерите на чорбаджийски чифлик. В детската глава и малкото изглежда голямо. Дворът е сърцето на дома. Там колят прасето по Коледа в присъствие на цялата рода, там дерат агне на Гергьовден, в късна есен сушат царевични мамули и варят гроздова. Две дълги лехи с ружа и босилек разделят калдъръмената площадка от останалата част. С благодатната си уредба, обилие на добитък и домашни птици така изрисуваният двор заприличва на богато стопанство, каквото всъщност никога не е било. Душа на къщата е баба Пена, залисана в постоянна шетня. Ако себеотрицанието и трудолюбието са висшите добродетели на българката, то при енергичната баба са стократно повече. С всеотдайна преданост, неуморна, без да жали сили, винаги е там, където трябва. Да се чуди човек откъде толкова енергия и такава страст за живот. Учи малкия Златю да обича земята, нали един ден ще е негова. Онова, което най-много тегли момчето обаче, са говедата и магарето. С четириногите общува на воля, а клетият едноушко остава да го яха от сутрин до вечер. Палавникът расте под крилото на бабата и ведрото сияние на изстрадалата старица. Селските теглила са неизброими, преследват човек от люлката до гроба. Детската главица съхранила прибрадената баба, преди да духне лампата с молитвено скръстени ръце пред Богородица. Светлият ѝ образ остава в съзнанието му – непресъхващ извор на нежност.

Картината **Моето детство**, 1962 г. е проекция върху екрана на спомена. От висините на шейсетгодишната си възраст художникът скочил с парашут в царството на детските години. Двамина щастливи братовчеди, двамата Златювци, яхнали едноухия послушко. Дългокракият перчемлия е с наденати бели навои като за парад, а другият – в пълен контраст, босоног и дрипав. А магарето е може би същото онова добиче, спасило говедарчето от налетелия ги смърч.

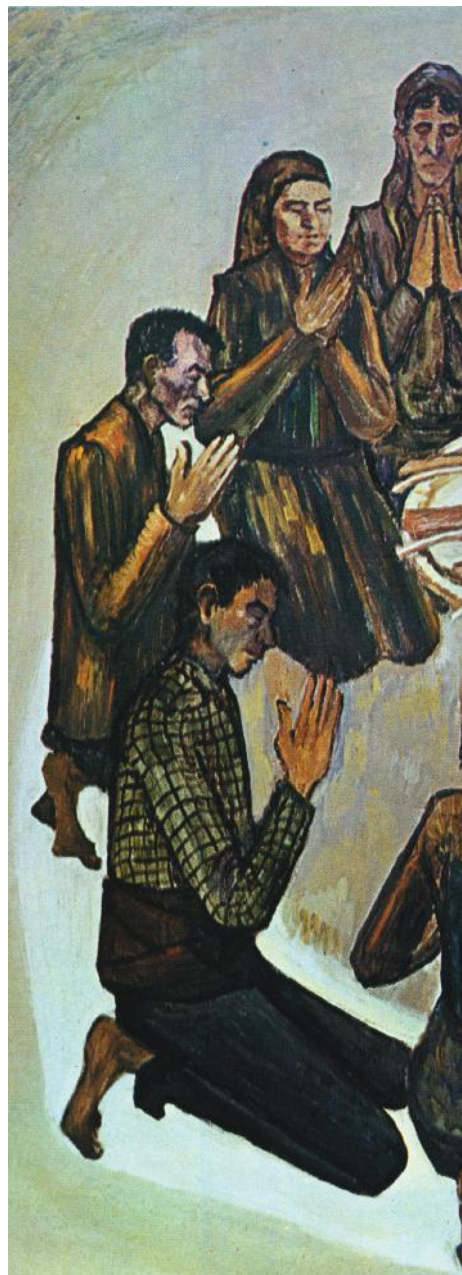


**Игра на кокалчета**, 1940 г., м.б./пл., 102x150, ХГ – Пловдив

До тях баба Пена препуска лудешки с изплезен от задух език. Превита под товара от набор съчки и годините, готова всеки момент да захвърли скапания наръч и се настани зад тях. За сродните души възрастта не е пречка за общуване. И както се случва в живота, всяко действие е непредвидимо. Друг не би изрисувал така гротескно сцена от своето детство. Носталгичната картина **Игра на кокалчета (Игра на ашици)** е още една ярка илюстрация на щастливите безгрижни мигове. Вижте с каква любов трийсет и осем годишният художник пресъздава дълбоко вълнуваща сцена от златните детски години. Ако вместо в пловдивската градска галерия тази прекрасна картина, бликаща от достойнства, бе попаднала в МОМА\* или в друга световна галерия, несъмнено би получила широка известност, а реалната и стойност – нечувани измерения. Същото се отнася с не по-малка сила и за цялата поредица от творби, плод на „италианската епопея“.

\* Музей за Модерно изкуство в Ню Йорк. – Б.а.

Но на всичко това ще се спрем по-късно. Хляб вадят веднъж седмично. В ранното неделно утро, преди къщата да се разбуди, баба Пена пали кандилото, запасва престилка и мята в разгорялата се фурна втасалото тесто. При тържествени моменти – имен ден или друг празник, наред с бухналите самуни, в една простъргана тава с изтъняло дъно бабата ще изпече любимите за детската колония милини. Няма нищо по-вкусно от дъхавите печенки, замесени с мляко, извара и яйца. Пред нужника на двора сутрин опашка не се получава, умивалникът е до кладенеца. Кърската работа е разпределена още от вечерта край софрата промени настъпват само ако рукне дъжд или, не дай Боже, треска повали някого през нощта. Семейните дела са над всичко. През 1967 г. Златю рисува на един дъх знаменателната картина **Край софрата**. В годините на безогледен атеизъм, художникът именува творбата с прозаичното **Вечеря**. Поважно е изобразеното – молитвата преди вечеря. Светият заветен обичай на дедите. Нищо излишно, единайсет морни глави благодарствено на колене пред утрешния ден. А молитвата е преди всичко благодарност: „Благословен Боже наш, Исусе Христе...”. Няма какво повече да се прибави, нито да се отнеме. Излъчването е сурово, аскетски образно. Колоритът отсъства, отстъпил място на свещеното тайнство. Часът, когато хляб, мъка и веселие се делят поравно. Софрата благославя не друг, а царствената баба Пена, единствена в бяла забрадка и бяла риза под елека.





***Край софрата***, 1967 г., м.б./пл., 136x166, НХГ

Художникът ще продължи да я рисува все така в бяло като ангел хранител. Плащаницата на умъртвеното Христово тяло също е от бяло сукно. Белият цвят е символ на духовна чистота. Млечният път на небосвода също е бял.



## БИОГРАФИЧНИ ДАНИ



- 1903 Роден на 22 октомври в с. Брезово.
- 1925 Завършва Търговската гимназия в Пловдив.
- 1926 Пловдив, първо участие в младежка изложба.
- 1927 Постъпва в Художествената академия.
- 1928 Първо участие в годишната изложба на Дружеството на южнобългарските художници.
- 1931 Участник в Първия редовен конгрес на българските художници в София.
- 1932 Завършва Националната художествена академия. Оженва се за Цветана Апостолова.
- 1933 Учител в Асеновград. Ражда се синът му Георги. Изписва фронтон на църквата „Св. Георги“ в Асеновград.
- 1934–1942 Учител в Пловдив.
- 1935 От тази година участва във всички общохудожествени изложби в страната.
- 1936 Първа изложба с Владимир Рилски в Пловдив.
- 1938 Втора изложба с Владимир Рилски в Пловдив.
- 1939 Пътува в Италия – Венеция, Флоренция, Рим. Ражда се дъщеря му Радка.
- 1942 Участва в XXIII биенале във Венеция.
- 1943–1944 Художник в археологическия музей в Пловдив.
- 1945 Прави първомайската украса в Мини Перник. Цикъл картини от миньорския живот.
- 1946 Изложба в галерия „Форум“, София.
- 1946–1947 Установява се в София. Художник в Националния археологически музей.
- 1947 Участие в българо-румънска изложба в Букурещ, получава златен медал от румънското правителство.
- 1948 Става художник на свободна практика в Пловдив.
- 1949 Групово посещение в Румъния; изложба на групата в Художествената академия в София.
- 1951 Стенопис в катедралния храм „Св. Богородица“, Пловдив. Командирован в Димитровград. Получава инсулт на 8 ноември (Димитровден).

- 1954 Получава звание „Заслужил художник“  
Умира майка му Рада.  
Ретроспективни изложби в София и Пловдив.
- 1955 Изложба в София.
- 1956 Умира дядо Георги, Златювият баща.
- 1957 Първо пътуване в Париж.  
Участие в международна изложба в Женева  
„Изкуство и труд“.
- 1958 Изложба в Пловдив. Излиза монографичната  
книга „Златю Бояджиев“, автор Цанко Лавренов.
- 1959 Орден „Червено знаме на труда“. Пътуване в Москва.
- 1961 Изложба в София. Открива постоянна експозиция  
в читалището на Брезово.
- 1962 Лауреат на „Димитровска награда“ и звание „Народен  
художник“. Изложба в Румъния заедно с  
Бенчо Обрешков и Георги Баев.
- 1965 Изложба в Индия.
- 1966 В Стария Пловдив е открита къща музей на народните  
художници Христо Станчев, Цанко Лавренов, Златю  
Бояджиев.
- 1967 Герой на социалистическия труд, рисува тронния  
„Автопортрет“.
- 1968 Орден „Кирил и Методий“ – I степен (1963 г.)  
Изложба в София на ул. „Раковски“, 125.
- 1971 В Париж от м. ноември до м. април 1972 г.
- 1972 Изложба в посолството в Париж. Рисува картината  
„Двете сватби“.
- 1973 Орден „Георги Димитров“ по случай 70-годишнината.  
Прекарва три месеца в Париж.
- 1974 Юбилейна изложба в София и Пловдив.
- 1975 ОХИ „Човекът и трудът“, участва с картината „Мелник  
– винопродавач“.
- 1976 (2 февруари) Умира в Пловдив.  
Изложба във Флоренция.

ОТ СЪЩИЯТ АВТОР:

**„ЗЛАТЮ БОЯДЖИЕВ – Портрети“**

София, 2023

**ЗЛАТЮ БОЯДЖИЕВ**

ЦЪРКВИ – РИТУАЛИ – ПРАЗНЕНСТВА

София, 2024